

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 530/2024
11.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Манић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља Панчево из Панчева, чији је пуномоћник Александра Смилевски, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2617/22 од 06.09.2022. године, исправљене решењем истог суда Гж1 2617/22 од 26.12.2022. године, у седници већа одржаној 11.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2617/22 од 06.09.2022. године, исправљене решењем истог суда Гж1 2617/22 од 26.12.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 291/20 од 02.06.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да исплати тужиљи, за период од јула 2017. године закључно са новембром 2019. године, по основу неисплаћених трошкова за исхрану у току рада – топлог оброка и неисплаћених трошкова регреса за коришћење годишег одмора, појединачно наведене месечне новчане износе у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког од тих износа до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље у делу за законску затезну камату на предметне новчане износе, од траженог, почев од последњег дана у месецу за претходни месец, до досуђеног, почев од 01. у наредном месецу за претходни месец. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 197.184,04 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2617/22 од 06.09.2022. године, која је исправљена решењем тог суда Гж1 2617/22 од 26.12.2023. године, ставом првим зреке, преиначена је пресуда Основног суда у Панчеву П1 291/20 од 02.06.2022. године, у ставу првом и трећем изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој по основу неисплаћених трошкова за исхрану у току рада – топлог оброка и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од јула 2017. године закључно са новембром 2019. године, исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом (на начин ближе описан у ставу првом изреке) и да се обавезе тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 197.187,04 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове првостепеног парничног поступка у износу од 106.560,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове поступка по жалби у износу од 43.134,08 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је поднео одговор на ревизију, а трошкове састава одговора је тражио.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – др. закон) – у даљем тексту: ЗПП, и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је засновала радни однос на одређено време код туженог 05.10.2016. године, ради обављања послова ... у амбулатни „...“. Закључила је, затим, анекс уговора о раду број .../... којим је примљена на одређено време од 01.10.2017. до 30.11.2017. године, а потом и анекс уговора о раду .../... од 18.10.2018. године којим се прима на одређено време, почев од 18.07.2017. године до повратка ББ. Зарада тужиле за обављени рад и време проведено на раду утврђена је тако тако што се основица за обрачун и исплату коју утврђује Влада РС помножи коефицијентом 12,59 и на тако утврђену зараду додаје 0,4% на бруто зараду за сваку навршену годину радног стажа. Посебни колективни уговор за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе из 2015. године, 2019. године и 2020. године, који су били у примени у утуженом периоду нису посебно предвиђали право запослених на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Висина тужбеног захтева утврђена је из налаза и мишљења судског вештака, у складу са којим је тужилца определила тужбени захтев, што представљају износи предметних трошкова накнаде обрачунатих у складу са одредбама Општег колективног уговора из 2008. године („Службени гласник РС“ бр. 50/08, 104/08 – анекс I и 8/09-анекс II).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиље сматрајући да јој припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у висини месечне накнаде, сходно параметрима из Општег колективног уговора, на основу члана 118. став 1. тач. 5) и 6) Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиље за исплату наведених накнада, закључујући да је тужиљи исплаћена плата према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, те да околност да висина трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није номинално исказана, не представља разлог због којег запослени може са успехом да тражи исплату ових трошкова.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Чланом 2. став 2. Закона о раду, прописано је да одредбе овог закона примењују се и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се, по оцени Врховног суда, на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/01, са новелама).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01 ... 195/18 - др. закон), чланом 1. је, између осталог, прописано да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Врховни суд налази да је износ накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора садржан у коефицијенту према коме је тужиљи исплаћивана плата, у складу са одредбом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега тужиља нема право на новчану накнаду коју потражује тужбеним захтевом, обрачунату према параметрима из Општег колективног уговора из 2008. године, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Супротно наводима ревизије, правилан је закључак другостепеног суда да се не може прихватити став првостепеног суда о примени одредби Закона о раду, јер се на запослене у јавним здравственим службама примењује посебан режим радних односа. Наиме, није спорно да се из коефицијента основне плате за тужиљу од 12,59 у исплатним листама не види структура, односно који номинални износи представљају наведене накнаде, али сама та чињеница не ствара основ за њихову исплату, с обзиром да је право запослених на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора реализовано као саставни део коефицијента радног места сваког запосленог на основу члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, у ком случају се не обрачунава и не исплаћује као посебна накнада.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиље одбијена, одбијен је и њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, док трошкови састава одговора на ревизију туженог не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице, па је на основу чл. 153. и 154. став 2. ЗПП одлучено као у ставу другом и трећем изреке.

**Председник већа – судија,
Јелена Ивановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић